

„Mami, nefungovalo to. Její život je v Paříži.“

Začíná nový rok. Jedno únorové nedělní ráno kolem desáté hodiny zazvoní telefon. Helen zaslechne zvonění a během se vrátí dovnitř garážovými vraty z postranní aleje,¹ ve které právě pomáhala Jakobovi odklidit sníh, který napadl v noci. Rychle vystoupá nahoru po schodech a u konce s dechem zvedne v kuchyni sluchadlo.

„Prosím?“

„Helen? Dobrý den!“

Helen se v duchu zeptá, komu patří tenhle ženský hlas. Nějaká marketingová asistentka by jí neřekla jejím křestním jménem.

„Omlouvám se, že vás ruším“, pokračuje hlas v telefonu. „Jsem Marie, Alexova² přítelkyně. Vzpomínáte si? Potkali jsme se tohle léto.“

„Samozřejmě.“

Helen pocítí náhlou nevolnost a vytuší nebezpečí.

„Alex mi řekl, že jste byla povýšena na viceprezidentku. Blahopřeji! To je úžasní!, zvolá Marie s nuceným nadšením, které způsobí Helen husí kůži.

Drobné nedostatky v češtině, celkově dobré

¹ Nie som si istá týmto prekladom francúzskeho výrazu *la contre-allée*.

² Použila som skrátené meno Alex namiesto Alexandru, nakoľko je tak uvedené aj vo francúzskom texte.